

Gheorghe Asachi

Cătră Tibru
(1810)

O, tu, râule mărețe, ce întinzi a tale unde
Între șapte colnici, faima al Ausoniei vechite,
De la tine rechem astăzi, în durerile profunde,
Adăpost și lin repaos lângă râpele-nverzite.

Mai plăcut și senin aer nu-l aflai încă oriunde,
Văi, preluci, stînci, râurele ce atît să mă invite
Ca cea pătîmă-ncruzită care inima-mi pătrund
S-o rezic în dulcea limbă al Italiei mărite.

Nici sunînd pe fluier doine încă-n Dacia umbroasă
N-auzit-am în junie dulce viersuri așa line
Precum sun-a lui Petrarca lira cea armonioasă.

Nici aiure mai duioase nu văzui, nici mai senine
Două stele-ncîntătoare între grații mai frumoase,
Decît care lucesc astăzi preste țările latine.

(Gh. Asachi, *Cătră Tibru* (1810), în Id., *Opere*, I, Ediție critică și prefață de N. A. Ursu, Minerva, București, 1973, pp.)